

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Foltase, soudce Jana Kratochvíla a soudkyně Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **Ing. M. J.**, zastoupený Mgr. Vítězslavem Zdeňkem, advokátem se sídlem Mlýnská 938/4, Olomouc, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství police Olomouckého kraje**, se sídlem tř. Kosmonautů 189/10, Olomouc, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v zajištění vozidla Honda, model CBR 125R, RZ X, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 5. 11. 2025, čj. 65 A 38/2025-17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je vlastníkem motocyklu Honda, model CBR 125R, RZ X (dále jen „vozidlo“). Vozidlo žalobce zapůjčil třetí osobě, která s ním dne 4. 9. 2023 způsobila dopravní nehodu. Žalovaný následně vozidlo zajistil, odtáhl a uschoval u schovatele. O zajištění vozidla se žalobce dozvěděl na přelomu srpna a září 2024 a požádal o jeho vydání. Žalovaný s vydáním vozidla souhlasil. Dne 4. 9. 2024 podepsali žalobce, žalovaný a schovatel předávací protokol. Žalovaný žalobci sdělil, že pokud si vozidlo vyzvedne ještě ten den,

nebude hradit žádné úschovné. Žalobce si vozidlo nevyzvedl. Dne 1. 11. 2024 požádal žalobce žalovaného o poskytnutí souvisejících informací a poté jej dne 5. 12. 2024 vyzval k vydání vozidla. Žalovaný přípisem ze dne 18. 12. 2024 odmítl vydání vozidla zajistit a odkázal žalobce na schovatele.

[2] Žalobce podal proti uvedenému postupu dvě žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. První žalobu podal dne 24. 1. 2025. Krajský soud ji pro opožděnost odmítl. Správnost postupu následně potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2025, čj. 21 As 89/2025-31. V nyní projednávané věci se jedná o žalobu podanou dne 30. 4. 2025.

[3] V obou žalobách žalobce namítal, že mu žalovaný nezákonně zadržuje vozidlo a odmítá mu je předat. Žalobce uvedl, že není rozhodné, kdo je schovatelem vozidla – schovatel byl s žalovaným ve smluvním vztahu. To podle žalobce znamená, že za vydání vozidla odpovídá žalovaný, který vůči žalobci jedná jako orgán veřejné moci. Zajištění nadto bylo nezákonné a nepřiměřené.

[4] Krajský soud žalobu s odkazem na svůj předchozí rozsudek v totožné věci odmítl pro opožděnost. Zásah totiž skončil dne 4. 9. 2024, tj. v den, kdy došlo k podpisu protokolu o vydání motorového vozidla, a to žalovaným, schovatelem a žalobcem. Tím dal žalovaný žalobci najevo, že nehodlá vozidlo nadále zadržovat a žalobce si jej může převzít. Umožnil žalobci nakládat s vozidlem, zejména jej vyzvednout nebo ponechat u schovatele. Lhůta pro podání žaloby proto počala plynout dne 5. 9. 2024 a marně uplynula dne 4. 11. 2024. Žalobu podal žalobce až dne 30. 4. 2025, tj. opožděně. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobce svou druhou žalobu doplnil o tvrzení a důkazy, jimiž sporoval to, že si mohl vozidlo bezplatně vyzvednout v den podepsání protokolu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření účastníků

[5] Žalobce (stěžovatel) se proti usnesení krajského soudu bránil kasační stížností. Namítal, že zásah nemohl skončit dne 4. 9. 2024. Podpis protokolu nemohl mít za následek, že žalovaný přestal nad vozidlem vykonávat veřejnou moc. Dále uvedl, že ve věci není jasné, podle jakého zákonného ustanovení žalovaný vozidlo zajistil. Žalovaný ostatně ani nebyl oprávněn vozidlo předat do úschovy. Tím by přenesl výkon veřejné moci na soukromý subjekt. V závěru stěžovatel uvedl, že nesouhlasí se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 21 As 89/2025-31. Nejvyšší správní soud měl podle něj vyjít z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2023. čj. 1 As 175/2022-33. Ten považuje pro posuzovanou věc za přílehavější.

[6] Žalovaný ve vyjádření souhlasil s posouzením věci krajským soudem a navrhnul zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost. Krajský soud dle jeho názoru správně vyhodnotil, že v dané věci jde o skončený trvajícím zásah, a proto byla stěžovatelova žaloba podána opožděně. Žalovaný ukončil výkon veřejné moci nad vozidlem dne 4. 9. 2024, v momentě podpisu protokolu. Pokud by si stěžovatel vyzvedl vozidlo ještě ten den, nebylo by jeho vydání podmíněné platbou. Platbu požaduje schovatel vozidla až za období od 5. 9.

pokračování

2024. Žalovaný po stěžovateli platbu nepožadoval a nepožaduje. O tom byl stěžovatel při podpisu protokolu poučen.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Stěžovatel napadl usnesení, kterým krajský soud rozhodl podle § 46 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního o odmítnutí žaloby pro opožděnost. Podle ustálené judikatury lze kasační stížnost proti takovému usnesení podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (rozsudky NSS ze dne 30. 1. 2004, čj. 7 Azs 13/2004-54, ze dne 5. 1. 2006, čj. 2 As 45/2005-65) nebo v případě, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu (rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2005, čj. 6 As 4/2004-53).

[8] Jelikož kasační stížnost nesměřovala proti meritornímu rozhodnutí krajského (městského) soudu, nemohl se ani Nejvyšší správní soud zabývat věcí samou, nýbrž pouze zkoumat, zda krajský soud postupoval správně, pokud žalobu odmítl.

[9] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že je třeba rozlišovat zásahy jednorázové, zásahy jednorázové s trvajícím účinkem (následky) a zásahy trvalé (rozsudek NSS ze dne 29. 9. 2023, čj. 2 As 144/2022-35, body 22-25). V nyní projednávané věci není a nebylo sporu o tom, že se jednalo o trvalý zásah. Sporné je však, zda trvalý zásah již skončil. Stěžovatel má za to, že zásah dosud neskončil.

[10] Nejvyšší správní soud se totožnou otázkou ve věci stěžovatele zabýval již v rozsudku čj. 21 As 89/2025-31. V nyní projednávané věci neshledal důvod se od dříve vyslovených závěrů odchýlit a věc předložit rozšířenému senátu (§ 17 odst. 1 soudního řádu správního).

[11] S ohledem na totožnost projednávaných věcí zdejší senát pouze stručně opakuje, že ani nyní nemůže přisvědčit argumentu stěžovatele, že zásah i nadále trvá. V rozsudku čj. 21 As 89/2025-31 Nejvyšší správní soud jasně vyložil, kdy došlo k ukončení zásahu; stalo se tak podpisem protokolu o vydání vozidla ze dne 4. 9. 2024 (body 19-21).

[12] Na uvedeném nemůže nic změnit ani stěžovatelova argumentace rozsudkem ze dne 18. 4. 2023, čj. 1 As 175/2022-33. Stěžovatel z něj dovozuje, že se jedná o stále trvalý zásah, schovatel neměl právo podmiňovat vydání vozidla zaplacením úhrady a jednání schovatele je přičitatelné žalovanému. V citovaném případě však nedošlo k vystavení a podepsání protokolu o vydání vozidla. To je podstatná skutková odlišnost. Krajský soud v tomto případě a shodně Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 21 As 89/2025-31 své závěry o ukončení zásahu vystavěly právě na existenci protokolu o vydání vozidla. Nynější senát s tímto posouzením souhlasí, jak uvedl výše.

[13] Pokud jde o otázku úhrady za úschovu vozidla, či přičitatelnosti jednání schovatele, žalovanému, tak tou se krajský soud nezabýval a ani nemohl, pokud shledal podanou žalobu opožděnou. Proto se touto otázkou nyní nemůže zabývat ani Nejvyšší správní soud. Jde o otázku merita věci.

[14] Pokud argumentací o přičitatelnosti stěžovatel dovozuje existenci stále trvajícího zásahu, tak k tomu již Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 21 As 89/2025-31 uvedl, že žalovaný již vozidlo nezadržuje; nevykonává nad ním žádnou veřejnou moc. Nynější senát se s tímto názorem ztotožňuje. Opět je třeba zdůraznit, že tato věc je odlišná od věci v rozsudku čj. 1 As 175/2022-33, jak soud uvedl výše.

[15] Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené uzavírá, že i nyní postupoval krajský soud správně, pokud žalobu odmítl pro opožděnost.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud neshledal námitky důvodnými a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Rozhodl proto podle § 110 odst. 1 věty poslední soudního řádu správního a kasační stížnost zamítl.

[17] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 soudního řádu správního. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. března 2026

Tomáš Foltas
předseda senátu